

N:o 12.

Ank. till Riksd. kansli den 13 mars 1888, kl. 1 e. m.

Andra Kammarens fjerde tillfälliga utskotts utlåtande n:o 4, i anledning af väckt motion om skrifvelse till Kongl. Maj:t angående ändring af 19 § i gällande landtmäteritaxa.

Uti en till utskottet hänvisad motion, n:o 159, har herr *G. A. Wändahl* anført, hurusom det i 19 § 2 mom. af kongl. taxan på arfvode för landtmäteriförrättningar den 8 februari 1867 befintliga stadgande, att af den på ecklesiastikt boställe belöpande andel i kostnad för landtmäteriförrättning boställshafvaren endast vidkännes $\frac{1}{6}$ och öfriga $\frac{5}{6}$ betalas med kyrkans eller församlingens medel, kunde vid prestboställen, hvartill höra betydliga skogsarealer, åsamka socknemännen en oegentlig, onödig och dryg tunga, i hvilket afseende motionären åberopat ett i hans hemort nyligen inträffadt exempel. Å Torps pastorsboställes vidsträckta och synnerligen värdefulla skog, som vore stäld under skogsstatens förvaltning, hade föranstaltats afverkning, hvilken vid auktion inbringat ett belopp af omkring 24,000 kronor, som komme att fördelas mellan kyrkoherden och konsistorium; men för möjliggörande af nämnda afverkning hade landtmätare måst anlitas i och för rågångars uppgående m. m., hvarför församlingens medlemmar fått vidkännas en kostnad af omkring 700 kronor, enär kyrkokassan saknat tillgångar. Motionären har vidare anført, att bestämmelsen i 24 § af kongl. förordningen angående hushållningen med de allmänna skogarne i riket den 29 juni 1866, att af boställsskogs afkastning skall gäldas i främsta rummet kostnaden för dess skötsel, borde enligt hans åsigt

kunna vinna tillämpning i ett fall sådant som detta; och då likartade förhållanden torde kunna uppstå vid flera prestboställen, särdeles i Norrland, samt en ändring härutinnan väl torde öfverensstämma med rättvisans och billighetens kraf, har motionären föreslagit, »att Riksdagen besluter en skrifvelse till Kongl. Maj:t om ändring i motionens anda af förstnämnda paragraf i landtmäteritaxan».

Med förutskickande af den erinran, att nu gällande landtmäteritaxa är utfärdad den 10 juni 1881 och i 3 mom. af 19 § innehåller det af motionären åberopade stadgande, har utskottet velat till en början framhålla, att motionärens antagligen på hörsagor grundade redogörelse för det speciella fall, som föranledt motionen, lärer vara i åtskilliga hänseenden oriktig och ofullständig. Sålunda har det blifvit utskottet meddeladt: *att* landtmäteriförrättningen alldeles icke varit föranledd af eller stått i sammanhang med den beslutade skogsafverkningen, utan kommit till stånd först efter det utstämpling af de till afverkning bestämde träden försiggått; *att* den på församlingen eller kyrkan belöpande andel i kostnaden för landtmäteriförrättningen uppgått till endast 368 kronor 11 öre eller föga mer än hälften af hvad motionären uppgifvit; *att* församlingens medlemmar härför icke betungats med någon utgift, när kostnaden kunnat af kyrkokassans egna medel bestridas; *att* församlingen på vederbörande jägmästares tillstyrkan redan ingått till domänstyrelsen med begäran, att kyrkokassan måtte af skogsförsäljningsmedlen undfå godtgörelse för landtmäterikostnaden; *samt att* det ännu icke är afgjort, huruvida boställshafvaren erhåller någon del af de behållna skogsförsäljningsmedlen, hvilka författningen enligt skola ingå till presterskapets lönerogleringsfond.

Såvidt man af den synnerligen knapphändig affattade motionen kan sluta, går densamma ut på en ändring af gällande landtmäteritaxa i det syfte, att kostnaden för sådan landtmäteriförrättning å ecklesiastiskt boställe, som hänför sig till boställets skogsmark och företages i skogsvårdens intresse, skall gäldas af skogens afkastning. Det inses emellertid lätt, att en dylik bestämmelse icke har sin plats i landtmäteritaxan, som stadgar, huru mycket landtmätaren får beräkna i arfvode och till hvem han eger vända sig för utbekommande af detta arfvode, samt att hans rätt till betalning genast efter förrättningens slut icke får göras beroende deraf, huruvida boställets skogsmark lemnar någon afkastning eller icke. Derom bör stadgas i skogsordningen. Kongl. förordningen den 29 juni 1866 innehåller jemväl i 24 § det bestämda stadgande, att af boställsskogs afkastning skall gäldas i främsta rummet kostnaden för skogens skötsel och dernäst kostnaden för skogens indelning till